

Ἡ διάκρισις τῶν σοφῶν

*«Τοῦτο γάρ ἐστι φιλοσοφία,
ἵνα τις καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις καὶ μικροῖς,
τοῖς γινομένοις παρ' αὐτοῦ, ἀεὶ νήφει».*
(Αββᾶ Ἰσαὰκ Σύρου)

† Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ἰωραποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ Πατέρες, ὡς ἀληθινοὶ ἐπιστήμονες τῆς τέχνης τοῦ Ἄοράτου Πολέμου, μᾶς συμβουλεύουν μὲ ἰδιαίτερη ἔμφασι νὰ προσέχουμε στὰ *μικρά*, προκειμένου νὰ λυτρωθοῦμε ἀπὸ τὰ *μεγάλα*.

Τοῦτο σημαίνει, ὅτι πρέπει νὰ μᾶς διακρίνη ἡ πνευματικὴ σοφία, ὥστε κατὰ τὴν πάλη καὶ τὴν ἀντίστασι πρὸς τὴν νοσοῦσα φύσι μας καὶ τὸν ἀνθρωποκτόνο διάβολο, νὰ μὴν εἰσερχώμεθα σὲ μεγάλους ἀγῶνες καὶ πολέμους· νὰ δείχνουμε ὑπομονὴ καὶ καρτερία στὶς μικρὲς μάχες κατὰ τῶν παθῶν, τὶς ὁποῖες διεγείρει ὁ πονηρός, χωρὶς νὰ ἐπιτρέπουμε νὰ ἀνάβουν μεγάλες πυρκαγιές, οἱ ὁποῖες κατόπιν δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ σβηστοῦν.

«Ὁ ὑπὸ τῶν μικρῶν εὐχερῶς νικώμενος», λέγει ὁ Ὅσιος Μᾶρκος ὁ Ἀσκητής, «καὶ τοῖς μεγάλοις ἐξ ἀνάγκης δεδούλωται· ὁ δὲ τούτων καταφρονῶν, τοῖς μεγάλοις ἐν Κυρίῳ ἀντιστήσεται».

Στὴν περίπτωσι δηλαδὴ αὐτῆ τῶν λεγομένων *μικρῶν*, ἐκμεταλλεύεται ὁ σατανᾶς τὴν ἀδιαφορία καὶ ἀμέλειά μας, προκειμένου ἀπὸ ἓνα φαινομενικὰ ἀσήμαντο πρᾶγμα, ἀπὸ μία

μικρὴ ἀβλεψία καὶ ὑποχώρησι, νὰ σκοτίσῃ τὸν νοῦ μας καὶ νὰ κυριεύσῃ τὴν καρδιά μας.

«Ἐοίκασι τὰ πάθη κυναρίοις, τοῖς εἰωθόσι σχολάζειν ἐν τοῖς μακελλαρίοις, ἅτινα μόνῃ φωνῇ ἀποδιδράσκουσιν, ἀμελούμενα δέ, ὡς λέοντες παμμεγέθεις ἐπέρχονται.»

«Τὰ πάθη ὁμοιάζουν μὲ σκυλάκια, τὰ ὁποῖα συνηθίζουν νὰ συχνάζουν στὰ κρεοπωλεῖα... Ὅταν τὰ φωνάξῃς, φεύγουν καὶ ἀπομακρύνονται... Ὅταν τὰ ἀμελήσῃς, πλησιάζουν καὶ ἐπιτίθενται σὰν μεγάλα λεοντάρια.»

«Κυνάρια» λοιπὸν ἀρχικῶς τὰ πρῶτα κινήματα τῆς ἀμαρτίας, τὰ ὁποῖα ὅμως, ὅταν ἀμεληθοῦν, γίνονται «λέοντες παμμεγέθεις».

Αὐτὴ ἐπομένως εἶναι ἡ διάκρισις τῶν κατὰ Θεὸν σοφῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποδεχόμενοι ἀνεπιφυλάκτως τὴν πείρα τῶν Ἁγίων Πατέρων, διώκουν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μὲ νηπτικὴ ἐγρήγορσι καὶ γενναῖο φρόνημα, ὄχι μόνον τὰ «κυνάρια», ἀλλὰ καὶ τοὺς «μύρμηκες» τῶν παθῶν, προτοῦ αὐτοὶ ἀνδρωθοῦν καὶ γίνουν φοβεροὶ «λέοντες»:

«Ὅθεν χρὴ τὸν ἀγωνιστὴν», μᾶς συμβουλεύει ὁ Ὅσιος Νεῖλος ὁ Ἀσκητής, *«τότε παλαίειν πρὸς τὰ πάθη, ὅταν ὡς μύρμηκες προσέρχωνται, δέλεαρ τὴν εὐτέλειαν προβαλλόμενα. Ἐὰν γὰρ ἐπὶ τὴν τοῦ λέοντος φθάσωσιν ἰσχὺν ἐλθεῖν, δυσκαταγώνιστα γίνεται.»*

* * *

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ λοιπὸν ἐπιμέλεια καὶ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ στὰ μικρὰ καὶ ἀσθενῆ, ὥστε νὰ ἀποσοβηθοῦν τὰ μεγάλα καὶ βίαια, διότι ἂν δὲν νικηθῇ τὸ εὐτελὲς καὶ ὑποφερτό, πῶς θὰ ἀντισταθοῦμε στὸ σοβαρὸ καὶ ἀφόρητο;

Ἄν ἀποδεχθῆς εὐχαρίστως τὸν ἐσωτερικὸ αὐτο-ἔπαινο καὶ αὐτο-θαυμασμό, πῶς θὰ μισήσῃς καὶ ἐξορκίσῃς τὴν ἀνθρωπαρέσκεια ἀπὸ τίς τιμὲς τῶν ἄλλων στὸ πρόσωπό σου;

Ἄν πεισθῆς στὸν ἐχθρό, ὁ ὁποῖος σοῦ ὑποβάλλει νὰ κοιτάξῃς ἐμπαθῶς ἓνα ἀπρεπὲς ἔντυπο, πῶς θὰ διώξῃς κατόπιν τὴν βίαιη

ἐπιθυμία νὰ περιεργασθῆς πονηρὰ τὴν σωματικότητα τοῦ πλησίον σου;

Ἄν ἀμελήσης τὶς διατεταγμένες ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας ἡμερήσιες προσευχές, πῶς θὰ ἀντιμετωπίσης τὴν *ραθυμία*, ἡ ὁποία σὲ ἀποτρέπει ἐπίμονα ἀπὸ τοῦ νὰ καλλιεργῆς τὴν *ἀδιάλειπτη προσευχή*;

Ἄν ἐπιτρέπης στὸν ἑαυτό σου νὰ κρίνη καὶ κατακρίνη κατὰ διάνοιαν τὸν ἀδελφό σου, πῶς θὰ κατορθώσης νὰ μὴ τὸν κατακρίνης μὲ τὰ χεῖλη ἐνώπιον μάλιστα καὶ ἄλλων;

Ἄν δὲν εἶσαι πάντοτε λιτὸς καὶ ἐγκρατῆς στὸ φαγητό, ἀλλὰ γίνεσαι δοῦλος τῆς γαστριμαργίας καὶ πολυφαγίας, λόγῳ φιλαυτίας, πῶς θὰ ἀντισταθῆς στὸ τέκνο της, δηλαδὴ στὸν λέοντα τῆς πορνείας;

* * *

ΑΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΜΕ λοιπὸν τὰ *μικρὰ* καὶ τὶς ἀρχές τοῦ κακοῦ· ἅς μὴ δίδουμε τόπο στὸν διάβολο, ἀνοίγοντες πόρτες καὶ διόδους πρὸς τὰ *μεγάλα*, διότι αὐτὸς ὁ παγκάκιστος *«ἴσταται ἀεὶ ἐξεναντίας ἡμῶν (ἀπέναντί μας), περισκοπῶν διὰ ποίας ὁδοῦ τῶν αἰσθητηρίων ἡμῶν ἀνοιχθείσης ὑπὸ ἀμελείας ἐν ἡμῖν εἰσέλθῃ, καὶ ἦν ἂν κατανοήσῃ ἀφύλακτον, δι' αὐτῆς ὁ δόλιος τὰ αὐτοῦ ἐξαποστέλλει ἡμῖν· ἀλλ' ἡμεῖς ἀλλάζωμεν τοὺς μεγάλους πόνους ἐν τοῖς μικροῖς, καὶ εὐχερῶς αὐτοῦ κατισχύσωμεν»*.

† Γ' Κυριακὴ τοῦ Λουκά,
10/23.10.2005

